

Аналітичний
центр
«Нова Економіка»

**НАУКА ТА ІННОВАЦІЇ ЯК КЛЮЧОВІ
ФАКТОРИ КОНКУРЕНТНОГО ЛІДЕРСТВА
У ГЛОБАЛЬНІЙ ЕКОНОМІЦІ**

**МІЖНАРОДНА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ
ДЛЯ СТУДЕНТІВ, АСПІРАНТІВ ТА МОЛОДИХ УЧЕНИХ**

16-17 жовтня 2015 року

Київ 2015

Аналітичний центр «Нова Економіка»

ЗБІРНИК ТЕЗ НАУКОВИХ РОБІТ

УЧАСНИКІВ МІЖНАРОДНОЇ

НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

ДЛЯ СТУДЕНТІВ, АСПІРАНТІВ ТА МОЛОДИХ УЧЕНИХ

**НАУКА ТА ІННОВАЦІЇ ЯК КЛЮЧОВІ
ФАКТОРИ КОНКУРЕНТНОГО ЛІДЕРСТВА
У ГЛОБАЛЬНІЙ ЕКОНОМІЦІ**

16-17 жовтня 2015 року

**Київ
2015**

УДК 33(063)

ББК 65.0я43

Н 34

**Наука та інновації як ключові фактори конкурентного
Н 34 лідерства у глобальній економіці: збірник тез наукових робіт
учасників Міжнародної науково-практичної конференції для
студентів, аспірантів та молодих учених (м. Київ, 16-17 жовтня
2015 р.). – К. : Аналітичний центр «Нова Економіка», 2015. – 136 с.**

УДК 33(063)

ББК 65.0я43

Організатори конференції не завжди поділяють думку учасників.
У збірнику максимально точно відображається орфографія та пунктуація,
запропонована учасниками.

Усі матеріали подаються в авторській редакції.

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1. СВІТОВЕ ГОСПОДАРСТВО І МІЖНАРОДНІ ЕКОНОМІЧНІ ВІДНОСИНИ

Gaida I. O.

INNOVATIVE DEVELOPMENT AS AN IMPORTANT FACTOR
IN THE COUNTRY'S COMPETITIVENESS 7

СЕКЦІЯ 2. ЕКОНОМІКА ТА УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНИМ ГОСПОДАРСТВОМ

Дзюбак К. М.

ПЕРСПЕКТИВА СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ВИРОБНИЦТВА
В КОНТЕКСТІ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЕКОНОМІКИ КРАЇНИ 10

Карпенко Л. Ф.

РОЛЬ ДЕРЖАВИ В РОЗВИТКУ БІРЖОВОЇ ТОРГІВЛІ 12

Ціхановська В. М.

СТАН ІНСТИТУЦІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ
АГРОПРОДОВОЛЬЧОГО РИНКУ 14

СЕКЦІЯ 3. ЕКОНОМІКА ТА УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВАМИ

Бадасян А. Г., Долгополова А. П.

СТВОРЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНИХ УМОВ
ВИХОДУ ПІДПРИЄМСТВА НА ЗОВНІШНІЙ РИНОК 17

Варламова А. Ю.

ВПЛИВ ЗМІН ЕКОНОМІЧНОГО СЕРЕДОВИЩА УКРАЇНИ
НА ДІЯЛЬНІСТЬ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ НА ПРИКЛАДІ
ПРАТ «ЛЬВІВСЬКИЙ ЛІКЕРО-ГОРІЛЧАНИЙ ЗАВОД» 18

Добринь С. В.

ОРГАНІЗАЦІЯ ФОРМУВАННЯ ТА РОЗПОДІЛУ ФІНАНСОВИХ
РЕСУРСІВ ПІДПРИЄМСТВА 21

Кисельова І. О.

СТАТЕГІЧНЕ ПЛАНУВАННЯ В ПРОЦЕСІ
УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ 23

Клос Ю. І.

ТРАНСФЕРНЕ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЯМИ В КОРПОРАЦІЇ 26

Костюк Ж. О., Богацька Н. М.

ФОРМУВАННЯ ЦІНОВОЇ ПОЛІТИКИ ПІДПРИЄМСТВ 27

Котробай М. В.

ПРОБЛЕМИ ЕФЕКТИВНОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ
НА ПІДПРИЄМСТВІ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ 29

Литвиненко К. О.

ВПЛИВ РИНКУ КОМЕРЦІЙНОЇ НЕРУХОМОСТІ
НА ФУНКЦІОНУВАННЯ ОСНОВНИХ ЕКОНОМІЧНИХ АГЕНТІВ.
АНАЛІЗ ЗА ДОПОМОГОЮ МАТРИЦІ СОЦІАЛЬНИХ РАХУНКІВ 31

Мазуренко І. О., Богацька Н. М.

РОЛЬ ІННОВАЦІЙ ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ТА ЕФЕКТИВНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА 34

Орлов В. В. РЕГУЛЮВАННЯ ТРАНСФЕРТНОГО ЦІНОУТВОРЕННЯ ПРИ ВИРОБНИЦТВІ НАСІННЯ ВИСОКИХ ГЕНЕРАЦІЙ	37
Пристемський О. С., Мовчан А. І. ЗАГРОЗИ ФІНАНСОВОЇ БЕЗПЕКИ РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА: ТЕОРЕТИЧНИЙ АСПЕКТ	39
Пучкова М. Е., Хуторна Д. М. КОНТРОЛІНГ В СИСТЕМІ ПЛАНУВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА	41
Різник Д. В. ПРОБЛЕМИ МОТИВАЦІЇ ТРУДОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ В УМОВАХ КРИЗИ.....	44
Шаргородська Ю. С., Богацька Н. М. ОСНОВНІ НАПРЯМКИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ РЕСУРСНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПІДПРИЄМСТВА	46
Шахова Л. В. ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ В УМОВАХ ЗДІЙСНЕННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ ЗОВНІШНЬОТОРГОВИХ ОПЕРАЦІЙ.....	48
Шевчук Т. С., Богацька Н. М. РОЛЬ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ПІДПРИЄМСТВА В СУЧАСНИХ УМОВАХ.....	50
Яцик К. О. РОЛЬ ФІНАНСОВОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МЕНЕДЖЕРІВ В ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ЕФЕКТИВНОГО УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВИМИ РЕСУРСАМИ НА ПІДПРИЄМСТВАХ.....	52
Яцишин І. Ю. ФУНКЦІОНАЛЬНА СТРУКТУРА ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ПІДПРИЄМСТВ.....	54
СЕКЦІЯ 4. РОЗВИТОК ПРОДУКТИВНИХ СИЛ І РЕГІОНАЛЬНА ЕКОНОМІКА	
Кулич І. Б. МІСЦЕ ТУРИСТИЧНОГО СЕКТОРУ В СТРУКТУРІ МАЛОГО БІЗНЕСУ УКРАЇНИ.....	58
Яцкевич І. В. ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ СФЕРИ ЗВ'ЯЗКУ ТА ІНФОРМАТИЗАЦІЇ В ОДЕСЬКОМУ РЕГІОНІ.....	61
СЕКЦІЯ 5. ІННОВАЦІЇ ТА ІНВЕСТИЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ	
Вінницька Т. В. СТРАТЕГІЯ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ.....	64
Коледіна К. О. ЦИКЛІЧНІСТЬ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА.....	67
Логвінова О. П. ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПРИВАБЛИВОСТІ ПІДПРИЄМСТВА	69
Прохорчук С. В. ІННОВАЦІЙНА ЕКОНОМІКА: МОЖЛИВОСТІ ТА ПЕРСПЕКТИВИ.....	71

СЕКЦІЯ 6. ДЕМОГРАФІЯ, ЕКОНОМІКА ПРАЦІ, СОЦІАЛЬНА ЕКОНОМІКА І ПОЛІТИКА

Тимошик В. Ю., Волик А. Г. ПРОБЛЕМИ МОЛОДИХ СІМЕЙ УКРАЇНИ З ТОЧКИ ЗОРУ РОЗВИТКУ ТРУДОВОГО ПОТЕНЦІАЛУ КРАЇНИ.....	74
Горпинюк Т. Ю., Літинська В. А. ФОРМУВАННЯ ТА ОЦІНКА СИСТЕМИ КОМПЕТЕНЦІЙ ПЕРСОНАЛУ	76
Сільванович І. Б. ПЕРЕВАГИ ТА НЕДОЛІКИ НЕДЕРЖАВНОГО ПЕНСІЙНОГО СТРАХУВАННЯ.....	79
Тимошик В. Ю., Чернявська В. В. РЕЖИМ ВІДТВОРЕННЯ НАСЕЛЕННЯ. ФОРМУВАННЯ ДЕМОГРАФІЧНОГО ПОТЕНЦІАЛУ	81

СЕКЦІЯ 7. БУХГАЛТЕРСЬКИЙ ОБЛІК, АНАЛІЗ ТА АУДИТ

Гелей Л. О. ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ АУДИТУ В УКРАЇНІ	84
Василик О. Б., Гретчак М. І. РОЛЬ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ПРИ ПРИЙНЯТТІ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ ЩОДО РЕЗУЛЬТАТІВ АНАЛІТИЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ.....	86
Томчук О. Ф., Ковальська Г. А. МЕТОДИКА АНАЛІЗУ ФІНАНСОВИХ ІНВЕСТИЦІЙ.....	89
Литвиненко Е. І. ІНВЕНТАРИЗАЦІЯ «НЕФІНАНСОВИХ АКТИВІВ», ЯК НОВОГО КОМПЛЕКСНОГО ОБ'ЄКТУ ОБЛІКУ В БЮДЖЕТНИХ УСТАНОВАХ.....	91
Маловічко Л. В. МЕТОДИКА АНАЛІЗУ МАЙНА ПІДПРИЄМСТВА.....	93
Носковська А. Б., Пилипшишина І. І. ШЛЯХИ НАДХОДЖЕННЯ ФІНАНСОВИХ ІНВЕСТИЦІЙ НА ПІДПРИЄМСТВО	95
Паламарюк О. О. МЕТОДИКА АНАЛІЗУ ДОВГОСТРОКОВИХ АКТИВІВ	97
Передересва О. А., Лахман О. В., Патраманська Л. Ю. КОНТРОЛЬ ВИРОБНИЧИХ ЗАПАСІВ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВДОСКОНАЛЕННЯ	100
Василик О. Б., Підгородецька Х. Р. ПРОВЕДЕННЯ АУДИТУ В УМОВАХ КОМП'ЮТЕРНОЇ ОБРОБКИ ОБЛІКОВИХ ДАНИХ	102
Подолянчук О. А. ЛІКВІДНІСТЬ ЯК ЕЛЕМЕНТ ОЦІНКИ ФІНАНСОВОГО СТАНУ ПІДПРИЄМСТВА	104
Томчук О. Ф., Продан О. А. МЕТОДИКА АНАЛІЗУ ДОХОДІВ ПІДПРИЄМСТВА ВІД ОПЕРАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	106
Продан О. А. СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ОБЛІКУ І КОНТРОЛЮ ДОХОДІВ ТА ВИТРАТ ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИЄМСТВ.....	107

СЕКЦІЯ 8. ГРОШІ, ФІНАНСИ І КРЕДИТ

Ганзюк С. М.

ПРИЧИНИ ТА НАСЛІДКИ ФІНАНСОВОЇ КРИЗИ ПІДПРИЄМСТВ УКРАЇНИ..... 109

Кіслова І. В.

ВПЛИВ ПРОБЛЕМНИХ АКТИВІВ НА СТАБІЛЬНІСТЬ
ФУНКЦІОНУВАННЯ БАНКІВСЬКОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ..... 110

Крамар О. І.

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ СИСТЕМИ ІНТЕРНЕТ-БАНКІНГУ
В УКРАЇНІ..... 112

СЕКЦІЯ 9. ФІНАНСИ ТА ПОДАТКОВА ПОЛІТИКА

Безкровний О. В., Тищенко А. В.

ЕЛЕКТРОННІ ПОДАТКОВІ ПЕРЕВІРКИ, ЯК МЕТОД БОРОТЬБИ
З УХИЛЯННЯМ ВІД СІЛЛА ТИ ПОДАТКІВ..... 115

СЕКЦІЯ 10. МАТЕМАТИЧНІ МЕТОДИ, МОДЕЛІ ТА ІНФОРМАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ В ЕКОНОМІЦІ

Василик О. Б., Баб'як І. Р.

ПРОБЛЕМИ, ЯКІ ВИНИКАЮТЬ ПРИ ВПРОВАДЖЕННІ СУЧАСНИХ
ІНФОРМАЦІЙНИХ СИСТЕМ В АУДИТІ ТА ПЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ..... 117

Данилюк І. В.

РОЛЬ КРИПТОГРАФІЇ У СИСТЕМІ ЗАХИСТУ ІНФОРМАЦІЇ..... 119

Kozak A. I.

THE IMPACT OF THE SHALE REVOLUTION ON THE AMERICAN
ENERGY MARKET: A STUDY OF THE ECONOMETRIC STATISTICS..... 121

СЕКЦІЯ 11. МАРКЕТИНГ

Хамініч С. Ю., Онішкевич Ю. О.

СПОРТИВНИЙ МАРКЕТИНГ ЯК НАПРЯМ СУЧАСНОЇ
ТЕХНОЛОГІЇ ПРОСУВАННЯ..... 124

СЕКЦІЯ 12. СУЧАСНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ

Куля І. Ф.

УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ
НА ПІДПРИЄМСТВІ..... 126

Наконечна А. А.

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ МЕНЕДЖМЕНТУ В УКРАЇНІ..... 128

Цімерман Ю. І.

ІНФОРМАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В УПРАВЛІНСЬКІЙ ДІЯЛЬНОСТІ..... 129

СЕКЦІЯ 13. ЛОГІСТИКА ТА ТРАНСПОРТ

Левкович А. В.

ОСОБЛИВОСТІ ЛОГІСТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ
З ВИРОБНИЦТВА КОНТРОЛЬНО-ВИМІРЮВАЛЬНИХ ПРИЛАДІВ..... 132

СЕКЦІЯ 1. СВІТОВЕ ГОСПОДАРСТВО І МІЖНАРОДНІ ЕКОНОМІЧНІ ВІДНОСИНИ

Gaida I. O.

Postgraduate Student of International Management

*Kyiv National Economic University named after Vadym Hetman
Kyiv, Ukraine*

INNOVATIVE DEVELOPMENT AS AN IMPORTANT FACTOR IN THE COUNTRY'S COMPETITIVENESS

We live in an age of innovation. The development of any country in the modern world depends on the place it occupies in the global market of technology and innovation. Currently, there is a significant increase the role of «technology» factor for economic development. It means the services to promote high technologies have become the driving force of economic growth in most countries and play an increasing role in the implementation of innovations. One of the priorities of the developed countries is to ensure sustained economic growth. This refers to the production of more and better quality goods and services and, consequently, a higher standard of living.

The essence of innovation development of economy lies in innovation activity for the creation, implementation and wide dissemination of new products, services and processes as the main factors of qualitative growth in production, employment, investment and foreign trade. The innovative model of economic development, provides high-quality growth countries and promoting their international competitiveness. In this regard, essential and appropriate to coordinate efforts to strengthen the competitive advantages associated with the development of innovative environment and creating favorable conditions for the stabilization of economic development in the country, which in turn requires massive technical and technological innovation of enterprises [1, p. 4].

An important role in building an innovation economy and to ensure competitiveness and national security has focused on the use of its own competitive scientific knowledge and innovation that strengthens and evolving national innovation system.

The main assessment of countries' competitiveness is a Global Competitiveness Index (GCI). GCI is composed of 12 pillars of competitiveness that characterize in detail the competitiveness of countries at different levels of economic development. These pillars are: «Institutions», «Infrastructure», «Macroeconomic environment», «Health and primary education», «Higher education and training», «Goods market efficiency», «Labor market efficiency», «Financial market development», «Technological readiness», «Market size», «Business sophistication» and «Innovation». The final pillar of competitiveness focuses on technological innovation. Although substantial gains can be obtained by improving institutions, building infrastructure, reducing macroeconomic instability, or improving human capital, all these factors eventually run into diminishing returns [2]. The Global Competitiveness Index framework is shown on the Figure 1.

Rating of Global Competitiveness 2014-2015 topped Switzerland, which holds the first place for the sixth year in a row. Second place, as last year, takes Singapore. United States improved its ranking from 5 to 3 seats and remain a world leader in providing innovative products and services. The fourth place is occupied by Finland, the fifth – Germany. Next in the top ten rankings: Japan (6th place), Hong Kong (7), the Netherlands (8) United Kingdom (9) and Sweden (10).

The countries by «Innovation-driven indicators» shown on the Figure 2.

торгівлі та біржового ринку, слід відмітити, що таке регулювання має бути елементом взаємовідносин уряду з біржами. В той же час з боку держави тиск на діяльність бірж повинен бути помірним для забезпечення балансу між інтересами суб'єктів біржових відносин та органами їх регулювання.

Література:

1. Берlach А.І. Біржове право України: [навч. посіб.] / Анатолій Іванович Берlach. – К. : Університет «Україна», 2007. – С. 30.
2. Сохацька О.М. Біржова справа: [підручник]. – [2-ге вид. змін. і допов.] / О. М. Сохацька. – Тернопіль: Карт-бланш; К. : Кондор, 2008. – С. 346.
3. Берlach А. І. Біржове право України: [навч. посіб.] / Анатолій Іванович Берlach. – К. : Університет «Україна», 2008. – 316 с.
4. <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1956-12>
5. <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1877-15>
6. <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1160-15>

Ціхановська В. М.

доктор економічних наук, доцент,
професор кафедри менеджменту зовнішньоекономічної діяльності,
готельно-ресторанної справи та туризму

*Вінницький національний аграрний університет
м. Вінниця, Україна*

СТАН ІНСТИТУЦІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ АГРОПРОДОВОЛЬЧОГО РИНКУ

Ринок, як структурована за рольовими характеристиками економічних агентів система, потребує регулювання, для чого безперечно створені відповідні інституції, інститути та механізми, які конституїють цей процес. Інституції і механізми регулювання (саморегулювання) ринку слід розглядати як систему взаємозалежних утворень, які формують інституціональну структуру впливів держави й ринку на поведінку економічних агентів. Дана інституціональна структура – це органічно вбудована система економічних відносин, ринкових взаємодій, регуляторів, інституцій та інститутів [1].

Інституційне середовище і економічний базис формують комплексний інституційно-економічний механізм регулювання агропродовольчого ринку, який включає такі механізми: розробка інструментів регулювання попиту і пропозиції сільськогосподарської продукції та продовольства, міжрегіонального товарообміну, регулювання аграрної сфери, що дозволяє формувати стратегічний підхід у розвитку агропродовольчого ринку. Інституційно-економічний механізм лібералізації та регулювання торгівлі сільськогосподарськими товарами дозволяє визначити шляхи і методи досягнення цілей агропродовольчої політики держави, які не суперечать вимогам багатосторонньої торговельної системи СОТ і враховують національні економічні інтереси.

З урахуванням різних підходів до визначення інститутів як економічної категорії, запропонованих свого часу У. Нортонем, О. Вільямсоном, Дж. Ходжсоном, Г.Б. Клейнером та іншими дослідниками, інститути розвитку агропродовольчого ринку визначаємо як сукупність норм і правил, що регулюють склад і відносини суб'єктів діяльності в агропродовольчій сфері [2].

Інституційний розвиток у сучасних умовах є пріоритетним напрямом удосконалення системи управління АПК і передбачає впорядкування, координацію та розробку дій з ефективного використання сукупності формальних і неформальних правил та норм (законів, положень, кодексів поведінки, звичаїв), взаємозв'язків і взаємодій, що містять умови проведення й обмеження економічної діяльності на агропродовольчому ринку.

З огляду на це інституційний розвиток агропродовольчого ринку має базуватися на таких принципах: системності організаційних та інституційних перетворень у всіх ланках функціонування ринку і на всіх рівнях; збалансованості інститутів, що забезпечують розвиток системи регулювання агропродовольчих ринків; створення комплексної інформаційної забезпеченості системи управління та надійного зворотного зв'язку.

До інституційного середовища слід віднести інститут регіональних досліджень НАН України, який є головною науковою установою України з проблем регіональної політики та трансекордонного співробітництва. У даному випадку необхідно згадати цільові програми, що безпосередньо впливають на національний агропродовольчий ринок: Закон України «Про основні засади державної аграрної політики на період до 2015 року» та інші законодавчі та нормативно-правові акти, відповідно до яких здійснюється діяльність в аграрному секторі, гарантуються рівні права суб'єктам господарювання, визначаються національні норми споживання харчових продуктів і показники досягнення продовольчої безпеки держави, реалізуються державні програми у сфері розвитку аграрного сектору, зокрема Державна цільова програма розвитку українського села на період до 2015 року, Державна цільова економічна програма розвитку рибного господарства України на 2012–2016 роки, національні проекти «Відроджене скотарство», «Зерно України», «Зелені ринки», Закон України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні», який визначає стратегічні пріоритетні напрями інноваційної діяльності на 2011–2021 роки. Слід також зазначити, що на регіональному рівні сформована правова база, що регулює в цілому відносини між основними учасниками агропродовольчого ринку. Важливу роль у розвитку агропродовольчого ринку повинні відігравати галузеві спілки (асоціації).

На території України можна простежити досвід діяльності аграрних палат. До 1939 року такі палати ефективно працювали в Західній Україні. У 1997 році своїм рішенням Львівська обласна рада відновила діяльність аграрної палати на території області, як представницького органу власників землі й організувала прямі вибори до органів управління цієї палати [3]. У 2005 році створено Національну сільськогосподарську палату України (НСПУ) відповідно до Закону України «Про об'єднання громадян». Однак існування НСПУ у такому статусі не дозволяє діяти їй як органу професійного самоврядування через недостатність повноважень. Немає єдності в нормативному регулюванні, майже відсутні спеціальні податкові норми, дуже низький рівень гарантій професійної діяльності. Таке явище, як органи професійного самоврядування, в Україні на сьогодні фактично взагалі не відомі.

Аграрні палати в Німеччині були засновані майже сто років тому відповідно до закону про аграрні палати 1894 року. Головна мета – дбати про професійну підготовку і технічний прогрес у сільському господарстві для підвищення конкурентоздатності сільськогосподарських товаровиробників, а також представництво їхніх інтересів в державних органах.

Практично у всіх європейських країнах статус, повноваження та місце аграрних палат в суспільному й економічному житті передбачено законом.

Досвід країн Вишеградської четвірки та інших країн Східної Європи – членів Європейського Союзу фінансування розвитку громадянського суспільства, самоврядування села та агропромислового комплексу з державного бюджету привело до збалансування постійних показників самоврядування, а також буде стимулом до впровадження важелів і противаг у сфері аграрної політики, розвитку чесної конкуренції при реалізації товарів.

Створення і діяльність аграрних палат сприятиме: підвищенню ефективності та конкурентоспроможності підприємств АПК та продукції аграрного сектору; створенню механізму об'єднання інтересів держави і сільгоспвиробників, ролі селян, організацій АПК у формуванні державної політики; реформуванню системи управління аграрним сектором через делегування функцій держави професійним організаціям; задоволенню потреб суб'єктів аграрного сектору; стабілізації його діяльності та функціонуванню як ефективного саморегулювальної й самокерованої системи, підвищенню рівня доходів і добробуту населення. Відсутність законодавчого поля гальмує ефективну діяльність Аграрної палати. Прийняття

цього закону сприятиме: підвищенню ролі професійних громадських організацій у формуванні й реалізації аграрної політики; розвитку аграрного ринку та його інфраструктури; навчанню і підвищенню кваліфікації зайнятих в аграрному секторі; здійсненню моніторингу та інформаційній підтримці юридичних і фізичних осіб; розвитку несільськогосподарських видів діяльності, соціальної інфраструктури села, комплексному розвитку сільських територій; підтримці діяльності й розвитку професійних об'єднань в аграрному секторі; підвищенню якості та конкурентоздатності сільськогосподарської продукції; підтримці її експорту, забезпеченню збалансованості експорту-імпорту [2].

Поступальний розвиток ринкової економіки в Україні свідчить про об'єктивну необхідність формування відповідних інститутів, які гармонізують інтереси держави, підприємців і громадськості. Діюча в Україні система державного регулювання має ряд недоліків: надмірність повноважень органів влади щодо встановлення правил і стандартів професійної діяльності та вимог до продукції; низька ефективність і високі витрати на нагляд і контроль з боку органів влади; недостатність інституційно встановлених механізмів зворотного зв'язку між підприємницьким співтовариством і органами влади в питаннях правомочності й нагляду. Перелічене призводить до високих витрат держави та підприємств на підтримку неефективної системи контролю.

Інституційна система агропродовольчого ринку залежить також від застосовуваних механізмів внутрішнього і зовнішнього регулювання. У сфері внутрішнього регулювання це насамперед система оподаткування, пільгового кредитування, інвестиційної допомоги та ін. У сфері зовнішнього регулювання – це система тарифного квотування, митно-тарифного регулювання та ін. Найбільше значення має активізація організацій виробників і переробників продукції, які повинні повною мірою використовувати надані їм можливості.

Отже, можна зробити висновок, що в Україні на національному і регіональному рівнях в основному сформована нормативно-правова база, що орієнтується передусім на збільшення виробництва сільськогосподарської продукції, однак меншою мірою щодо регулювання її збуту, за низької активності об'єднань сільськогосподарських товаровиробників у цих процесах. Як переконує досвід країн світу, ефективний розвиток агропродовольчого ринку має базуватися на інституціональній основі, яка вклучає в себе, окрім розвиненої нормативно-правової системи, біржі, посередницькі та оптові продовольчі ринки, аукціони та інші структури, через які та за їх участю забезпечується рух сільськогосподарської сировини і продовольства.

Література:

1. Калетнік Г.М. Інститути інфраструктури та ціноутворення у розвитку аграрного ринку: регіональний аспект : моногр. / Г.М. Калетнік, О.Г. Шпикуляк, Г.О. Пчелянска. – Вінниця: ТОВ «Фірма «Планер», 2012. – 324 с.
2. Ціхановська В.М. Організаційно-економічний механізм функціонування агропродовольчого ринку України: теорія, методологія, практика: дисертація на здобуття наукового ступеня доктора економічних наук: 08.00.03: захищена 25.12.2015; затв. 28.04.2015 / Ціхановська Вікторія Михайлівна; Вінницький національний аграрний університет. – Вінниця, 2014. – 490 с.
3. Інноваційні підходи до регіонального розвитку в Україні: аналіт. доп. / С.О. Біла, Я.А. Жаліло, О.В. Шевченко, В.І. Жук [та ін.]; за ред. С.О. Білої. – К. : НІСД, 2011. – 80 с.

СЕКЦІЯ 3. ЕКОНОМІКА ТА УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВАМИ

Бадасян А. Г., Долгополова А. П.
студенти

*Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля
м. Сєверодонецьк, Луганська область, Україна*

СТВОРЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНИХ УМОВ ВИХОДУ ПІДПРИЄМСТВА НА ЗОВНІШНІЙ РИНОК

Мета кожного підприємства – розвиток, для подальшого зростання прибутку. Тому, рано чи пізно настає момент, коли характеристики вітчизняного ринку, політичний клімат чи економічні умови в державі перестають задовольняти підприємство. Саме тоді виникає потреба виходу підприємства на зовнішні ринки збуту.

Вихід підприємства на зовнішній ринок підвищує ефективність господарської діяльності як на рівні мікроекономік, так і в масштабах усього народного господарства [1, с. 73].

Процес організації зовнішньоекономічної діяльності (ЗЕД) підприємства дуже складний, оскільки підприємство має детально проаналізувати усі умови виходу на зовнішній ринок (національні умови та умови ринку, на який підприємство планує вийти) та вибрати найбільш сприятливий для підприємства вид ЗЕД.

З урахуванням статті 4 Закону України «Про зовнішньоекономічну діяльність», у число основних видів ЗЕД можна включити наступне: міжнародна торгівля; міжнародний лізинг; використання активів із-за кордону; контрактні форми ЗЕД; міжнародні інвестиції [2].

На вибір найбільш сприятливого для підприємства виду ЗЕД впливає ряд чинників, які поділяються на зовнішні та внутрішні.

Зазвичай, до зовнішніх чинників належать економічна свобода, конкуренція, ризики присутність у державі тощо; а до внутрішніх – витрати підприємства, контроль, досвід, масштаби ЗЕД та досвід [3, с. 41-43].

Організація виходу підприємства на зовнішні ринки також залежить від методу виходу підприємства на зовнішні ринки – прямий та непрямий метод, тобто через власну фірму або за допомогою посередників.

При використанні прямого методу виходу підприємства на зовнішній ринок передбачається наявність високої комерційної кваліфікації персоналу. Він застосовується у випадку, коли легко визначити споживачів або вони самі знаходять продавця.

Непрямий метод виходу підприємства на зовнішні ринки використовується у разі браку інформації про зовнішній ринок збуту або досвіду роботи на ньому. Цей метод найчастіше використовують підприємства, які тільки починають свою діяльність на зовнішньому ринку, тому що для нього необхідно менше капіталовкладень, оскільки не треба створювати відділ, який буде займатися встановленням контактів з іноземними партнерами, та підприємство несе менше ризиків

Інший бік організації ЗЕД підприємства – економічне забезпечення, яку представляє собою систему економічних відносин, що виникають у процесі виробництва й реалізації благ (товарів, робіт, послуг) між окремими (самостійними) суб'єктами ринку, між суб'єктами ринку і державою (регіоном), між самою структурою та її трудовим колективом, між власниками капіталу і найманими працівниками з приводу порівняння витрат із доходами, виявлення, розподілу та використання прибутку [4, с. 25]. До економічного забезпечення ЗЕД підприємства належать митно-тарифні та валютні фактори, здешевлення виробництва, підвищення ефективності господарювання, інвестування, ціноутворення, мотивація, оцінка ризиків тощо.

Наукове видання

**ЗБІРНИК ТЕЗ НАУКОВИХ РОБІТ
УЧАСНИКІВ МІЖНАРОДНОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
ДЛЯ СТУДЕНТІВ, АСПІРАНТІВ ТА МОЛОДИХ УЧЕНИХ**

НАУКА ТА ІННОВАЦІЇ ЯК КЛЮЧОВІ ФАКТОРИ КОНКУРЕНТНОГО ЛІДЕРСТВА У ГЛОБАЛЬНІЙ ЕКОНОМІЦІ

м. Київ, 16-17 жовтня 2015 року

Аналітичний центр «Нова Економіка»
Адреса кореспонденції: 01103, м. Київ, а/с 40
Електронна пошта: info@nef.kiev.ua
сайт: www.nef.kiev.ua Т: +38 066 999 20 81
Підписано до друку 21.10.2015 р. Здано до друку 22.10.2015 р.
Формат 60x84/16. Папір офсетний. Цифровий друк.
Ум.-друк. арк. 7,91.
Тираж 100 прим. Зам № 1517-10.